

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 59/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetího v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 338/25/6609-7 z 29. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Ústavnému súdu bola 14. januára 2026 doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 12, čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutým uznesením okresnej prokuratúry označeným v záhlaví tohto uznesenia.
2. Sťažovateľ v podanej „žiadosti o preskúmanie zákonnosti“ uvádza, že 8. januára 2026 prevzal uznesenie okresnej prokuratúry, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť zo 17. decembra 2025 proti uzneseniu povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru obvodného oddelenia Policajného zboru Rimavská Seč sp. zn. ORP-524/RČ-RS-2025 z 19. novembra 2025, ktorým mu bolo vznesené obvinenie za prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzích práv formou spolupáchateľstva podľa § 20 a § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ poukazuje na ustanovenia Trestného poriadku o právach obvineného bez toho, aby vysvetlil, akým spôsobom mali byť jeho práva porušené.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Napriek jeho označeniu ústavný súd podanie sťažovateľa vyhodnotil ako ústavnú sťažnosť, pretože v ňom sťažovateľ zrozumiteľne argumentuje porušením jeho základných práv a slobôd. Toto jeho podanie však neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by poukazovala na to, akým spôsobom napadnuté uznesenie zasiahlo do jeho práv (keď citovanie príslušných článkov ústavy a Trestného poriadku je zrejme nepostačujúce). Napriek tomu ústavný súd nevyužil možnosť

vyzvať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho návrhu na začatie konania, pretože aj v prípade odstránenia nedostatkov ústavnej sťažnosti by bolo nevyhnutné ju odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

4. V prvom rade poukazuje ústavný súd na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, podľa ktorého ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práv, je preto nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť splnená pred podaním ústavnej sťažnosti (pozri čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).

5. Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných právnych noriem. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, I. ÚS 314/09).

6. Vo všeobecnosti možno uviesť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv (m. m. I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. I. ÚS 756/2016, II. ÚS 355/2022).

7. Berúc do úvahy uvedené princípy možno poukázať na už ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom (IV. ÚS 212/2022). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (pozri napr. IV. ÚS 80/2022). Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však

prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Predčasným vstupom do hodnotenia týchto okolností by ústavný súd atrahoval ich zákonnú právomoc a deformoval tak ústavný systém ochrany základných práv a slobôd v trestnom konaní (I. ÚS 685/2025).

8. S ohľadom na uvedené závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu